

— Бойчо, Бойчо, живъ ли си, брате? що чинишъ тука? викаше Соколовъ покъртенъ до сълзи.

— Ами и ти, докторе, въ тоя каяфетъ!

— Какво правишъ тука, брате! кога дойде?

— Нощеска... Що се тѣй забави?

— Азъ? попита Соколовъ въ недоумѣние.

— Марийка късно ли те намѣри?

— Коя Марийка?

— Какъ? не намира ли те тя? извика Огняновъ смаянъ; — азъ ъж пратихъ до тебе съ писмо тая заранъ...

— Не ме е намѣрилъ никоѣй, та и неможеше да ме намѣри, отговори Соколовъ.

Огняновъ го изгледа очудено.

— Ами защо си тука? за кого идешъ?

— Азъ? бѣгамъ.

— Бѣгашъ, докторе?

— Да, познай, по дрѣхитѣ ми.

— И ти тѣй излѣзе изъ Бѣла-Черкова?

— Нощесъ излѣзохъ изъ Бѣла-Черкова и се крихъ до сега въ Хамбаревата воденица...

— Какъ, ние сме били единъ до други и не сме знаели! Чудно, чудно!... А дѣ се дѣнж Марийка!... каза Огняновъ, у когото се пробуди изново безпокойството; — а сега за кждѣ отиваше?

— За планината, чакахъ до сега додѣ ми донесжтъ тескерето и пари. Но сега нѣма да се дѣлимъ... животъ и смрътъ — заедно... Ахъ, Бойчо, Бойчо, братко мой, какви ужасни нещастия дочака отечеството, кой мислѣше това?.

— Сѣдни, сѣдни долѣ ще приказваме.

ХІІ.

Историята на единъ невъзстанжлѣ градъ.

Сгушени въ жъгла, двамата души се освѣтлихъ единъ другъ връху онова, което бѣ се случило въ Клисурѣ и въ